

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ: Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἑτησίως δρ. 6. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἑτησίως φράγκα χρ. 7.

ΕΤΟΣ Α'.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πετράνη, ἀριθ. 15 β (πλησίον Μητροπόλεως)

ΑΡΙΘ. 17

15 Μαΐου 1898

ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΚΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οὐίλλιαμ Γλάδστον, ποίημα ὑπὸ Γ. Σουρῆ. (μετ' εἰκόνας). — Κουδέντες, ὑπὸ Ἡλ. Γ. Οἰκονομοπούλου. — Νεκρὸ ἀγγελοῦδι, ποίημα ὑπὸ Χρ. Χρηστοθεασίλη. — Ἱστορία Ἔρωτος, ὑπὸ Νίκου Α. Κοτσαλοπούλου. — Το παράθυρο, ποίημα ὑπὸ Ἄγγ. Βύρωνος. — Χαρακτῆρες καὶ τύποι. Ὁ πρακτικὸς ἄνθρωπος ὑπὸ Δ. Ταγχοπούλου. — Μέσα-ἔξω, ὑπὸ Ἄλ. Βραχνού. — Ἄπ' τὴν Ἀκρογιαλιά, ὑπὸ Ψευδοζωγράφου. — Ἡ Κατάρτα τῆς μάνας (Sonetto) ὑπὸ Χρ. Βαρλέντη. — Πρωτομαγιά ὑπὸ Ὀλύμπου Κέρκη. — Α. Ζολᾶ Διὰ μίαν νύκτα ἔρωτος, μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ Γ. Νικολοῦδη (συνέχεια) Ἀμάραντο ὑπὸ Γ. Μπέτσου. — Νέα βιβλία. — Ἀλληλογραφία.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

1898

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΞΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΔΕΙΜΕΖΗ & ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ

Ἐρῶν Ι. Μονφεράτου

ΕΙΔΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

Ὁδὸς Ἐρμού 135

ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΜΑΘ ΡΑΠΤΗΣ 12 ΟΔΟΣ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ 12 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΜΗΧΕΛΗ ΚΑΙ ΠΕΤΑ

Ἐν Πάτραις

Ἄπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ ποτὰ. Ζύθος ἐγχώριος, Μονάχου καὶ Βιέννης, Ζαμπόν, εὐρωπαϊκοὶ τυροί, Κονιάκ, κτλ.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ Ο „ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ“

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΑΛΑΚΑΚΗ

Ὁδὸς Ἐρμού· κάτωθι τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης.

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῶν γλυκυσμάτων, φοντάν ἀρίστης ποιότητος, καθαριότης, περιποίησης δι' ὅλα τὰ γούστα.

Τεμαὶ Δημοκρατικά.

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΔΩΔΙΜΑ ΕΙΣ ΤΟΥ Ε. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ὁδὸς Σεριφ-Πασσά Ἀλεξάνδρεια (Αἴγυπτου)

Σπεύδατε εἰς τὸ

ΕΠΙΠΛΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΚΟΚΟΛΑΚΗ

Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου Ἀθῆναι

Εὐρίσκονται αἱ στερεώτεροι ἀγγλικά κλίνας καὶ πάντοτε εἶδους ἐπιπλα, καθίσματα Βιέννης καὶ κτλ. καὶ πάντα ταῦτα εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

ΜΙΧΑΗΛ ΒΕΝΙΕΡΗΣ

Φωτογράφος

Ὁδὸς Μουσικίου Ξενοδοχείου ὁ «Νεῖλος»

ΚΑΙΡΟΝ (Αἴγυπτου)

GRANDE-BAR

ΖΑΧΑΡ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐν Λάρνακι τῆς Κύπρου

Ζύθος ἔξοχος, περιποίησης ἀκρα. — Σφαιριστήριο, Ἀναγνωστήριον, Μεζίδες μοναδικοί.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Ο ΤΡΟΟΔΟΣ

Ἐν Λάρνακι τῆς Κύπρου

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΥΠΡΙΩΤΗ.

Ἐπίπλωσις λαμπρά — Καθαριότης ἄψογος.

Ἐστιατόριον

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Σ. ΔΑΟΥΛΑ

Καθαριότης καὶ περιποίησης

5 ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας 5

ΝΙΚ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ παθολόγος καὶ παιδίατρος ὁδὸς Ἡρακλείου 8 — Δέχεται 2—3 μ. μ. κατ' οἶκον καὶ 11 π. μ. εἰς Φαρμακ. Ρουσοπούλου ὁδ. Σόλωνος ἀριθ. 1

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΗΣ Ἐργολάβος δημοσίων καὶ δημοτικῶν ἔργων, ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους οἰκοδομικὰς ἐργασίας εἰς τιμὰς συμφερούσας. — Πληροφορία εἰς τὸ Γραφεῖον μας καὶ ὁδὸς Ἡσιόδου 14.

ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΑΚΚΑ

Ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου

Ὑφάσματα Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἰταλίας. — Κόπτης παρισίνος. — Εὐθηνία ἔκτακτος.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΩΜΟΤΗΡΙΟΝ «Η ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ»

ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΑΝΝΟΥ

Ἐν Σύρῳ

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον Κουρεῖον εἶναι Μουσεῖον εἶναι Ἀναγνωστήριον, εἶναι Βιβλιοθήκη εἶναι τέλος ὅ,τι θέλετε

Πρέπει νὰ τὸ ἐπισκέπτεται πᾶς μεταβαίνων εἰς Σύρον

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Οἰνοποιίας καὶ οἰνοπνευματοποιίας

Κ. ΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ Γ. ΒΛΑΣΤΟΥ

Οἶνοι

Οἱ ἐκλεκτότεροι, γνησιώτατοι ἐκ γνησίως σταφυλῆς Ἑλληνικοὶ μέλανες καὶ λευκοί, ἐπιτραπέζιοι καὶ ἐπιδόρπιοι παντὸς εἶδους κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς εὐρωπαϊκῆς, τιμηθέντες διὰ τοῦ χρυσοῦ βραβείου ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τῶν Βρυξελῶν ἀληθὲς νέκταρ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν,

Ἡδύποτα (Liqueurs)

Ἄπαντα ἀνεξαιρέτως τὰ εὐρωπαϊκὰ, Κακάο, Σαρτρέζ, Βενεδικτίνη, Κερσεὸ Κιουμέλ κτλ, ἀνώτερα καὶ ἐκείνων κατὰ τὴν ποιότητα ὡς κατασκευαζόμενα ἀπὸ οἰνόπνευμα σταφυλῆς.

Μαστίχα καὶ οὐζο

τὰ ὅποια ἔχουν τὴν θαυματουργὴν ἰδιότητα νὰ κάμουν τοὺς μελαγχολικοὺς εὐθύμους καὶ τοὺς ἀνευ ὀρέξεως γαστριμάργους.

Ὑποκατάστημα εἰς τὴν παρά τὰ Χαυτεῖα ὁδὸν Λυκούργου ἀριθ. 5 κάτωθεν τοῦ Ξενοδοχείου Μακεδονίας.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ (LAFOIR)

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΕΜΦΥΛΑΚΗ

Ἐν Λάρνακι τῆς Κύπρου

Ὅ,τι ζητήσετε θὰ τὸ εὑρετε εἰς τοῦ φιλοπροόδου κυρίου Καρεμφυλάκη, ἀρώματα ἐκλεκτά, πῖλους Ἀγγλικούς, κομψοτεχνήματα, Κυπριακὰς ἀρχαιότητας, παλαιὰ γραμματόσημα Κυπριακὰ καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τῆς πολυτελείας.

JOSEF MOURAT

Larnaca Obyre

Ἄνταλάσσει παντὸς ἔθνους γραμματόσημα.

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

Ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου

Πωλοῦνται ἅπαντα τὰ διδακτικὰ βιβλία, μυθιστορήματα ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ βιβλία, κλπ.

ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΕΙΟΝ Η ΑΡΤΕΜΙΣ

ΘΕΜ. ΑΡΚΑΛΗ

Ὁδὸς Ἀδριανοῦ 64 Ἐν Ἀθῆναις

Πωλοῦνται ἅπαντα τὰ κυνηγετικὰ εἶδη.

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους σιδηρουργικῆς ἐργασίας

Θ. ΛΙΒΑΘΥΝΟΣ ῥάπτης ὁδὸς Πετράκη 3.

Ντύνει χωρὶς νὰ γόυνη ΑΘΗΝΑΙ

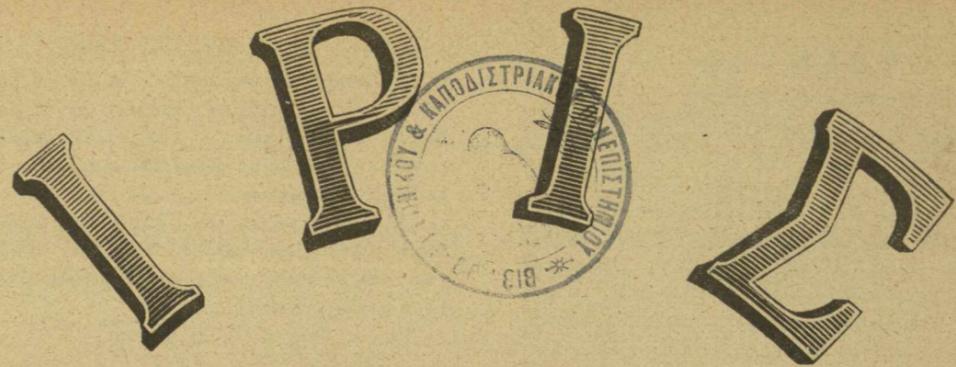
ΡΕΤΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΜΙΧΑΣ

Πλατεία Βουλῆς — Ἀθῆναι

Ἐργασίαι Ἐπιστημονικὰ [Τμῆμα ἰδιαίτερον] Συμβουλαὶ νομικαὶ γνωμοδοτήσεις, συμβιβασμοὶ ἐξώδικοι καὶ διεξαγωγὰ δικῶν, ἐξελέγξεις ἰδιοκτησίας.

Συναλλαγὰ Ἀστικὰ καὶ Ἐμποροπραξικὰ

Προεξοφλήσεις. Εἰσπραξεις χρημάτων μερισμάτων, τραπέζων τόκων, ἰνοικίων κλπ — Ἀγοραπωλησίαι ἀκινήτων καὶ ἀξιών χρηματικῶν Δάνεια ἐπὶ ὑπόθηκῃ καὶ τίτλοις.

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

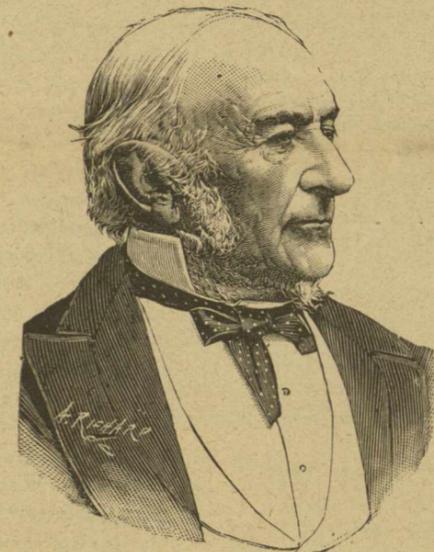
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ἜΤΟΣ Α'· ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 17

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 6 — διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φ.χ. 7

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
15 Μαΐου 1898

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
Κ. Φ. ΚΛΑΔΟΣ

ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΓΛΑΔΣΤΩΝ (1)

Ἄγγελοι χρυσοπτέρωτοι τοῦ πῆραν τὴ φωνή, γέλασαν μαῦροι τύραννοι σὰν ἔσθυσε τὸ φῶς του, μὰ κλαίει κόσμος τῆς σκλαβιάς στοῦ γέρου τῆ θανῆ, θαρρεῖ πῶς κάποιος χάρηκε πατέρα, σύντροφός του.

Βόγγα τῆς γῆς κάθε γωνιά, ποῦ σ' εἶχε γιὰ πατρίδα, τὴν δοξασμένην του κορφὴ στεφάνωσέ την, Πίστις, στάλαζες μὲ τὰ χεῖλη του ὅτ' ὁ κόσμος τὴν ἐλπίδα, ποῦ καὶ κλεισμένα ψάλανε τὸ «Δόξα ἐν Ὑψίστοις».

Ἐμπρὸς ὅτ' ὁ γέρο σκύψετε χρυσοῦ Πανθέου θόλοι γιὰτι σὰν κι' ἄλλους δὲν θὰ πῆ «ταπεινωθῆτε μπρὸς μου»,

τέτοιαις κορφαῖς σὰν γέρουνε γέρνει κι' ἡ πλάσις ὀλη, τέτοιαις μορφαῖς μορφαίνουνε τὴν ἀσχημιὰ τοῦ κόσμου.

Σαβανωμένος κι' ἄφανος ὁ γέρος ὁ μεγάλος, γιὰ νὰ τοῦ πλέκη στέφανα κουράστηκε κι' ὁ χρόνος, κι' ἂν ὅτ' ἡ τιμὴς τὸ Πάνθεο κανεὶς δὲν ἦταν ἄλλος αὐτὸς ὁ γέρος ἐφθανε νὰ τὸ γεμίση μόνος

Λὲς πῶς μὲ τέτοιο θάνατο κι' ἡ σφαῖρα θὰ χαλάση, θαρρεῖς πῶς ἤλιος λαμπερὸς σκοτείνιασε καὶ σβύνει, θαρρεῖς πῶς κάτι πέρασε μὲς' ἀπ' αὐτὴν τὴν πλάσι κι' ἐπῆρε τὴν ἀλήθεια τῆς καὶ τὴν δικαιοσύνη.

(1). Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Μεγάλου γέροντος καταλληλότερον παντὸς ἄλλου ἐθεωρήσαμεν τὴν ἀναδημοσίευσιν τοῦ ἐξόχου ποιήματος τοῦ δημοφιλῆ ποιητοῦ μας κ. Γ. Σουρῆ. (Σημ. Διευθύνσεως)

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

(Αφιερούνται εις εκείνους που δεν θα με καταλάβουν)

Ο ήρωας μου είνε . . . Δεν είνε κένενας. Κάθουμε 'ς τὸ παραθυρό μου καὶ περνοῦν πολλοί. Καθένας ἔχει τὴν κουβέντα του, ὅπως ἄλλοτε, εἰς τὸ Ἑλληνικὸ μελό-δραμα καθένας εἶχε. . . τὸ σκοπὸ του. Περνᾷ ἕνας : εἶνε χοντρός, κοντός, χωρὶς γένεια καὶ μὲ μουστάκι ποῦ ἴη-σμόνησε νὰ τὸ στρίψῃ. Πῶς τὸν λένε δὲν ξέρω νὰ σᾶς πῶ, οὔτε εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ μάθετε.

—Κάμε καὶ σὺ ὅσα παιδιὰ ἔκαμα ἐγὼ καὶ τότε νὰ 'μιλᾷς.

Τὸ εἶπε 'ς ἕναν ἄλλον, ὕψιλον, λιγνόν, . . . ἤμισυ ἐπὶ δεξιὰ καὶ κλάσμα. Ἀκριβῶς δὲν ξέρω.

—Βρὲ ἐγὼ ἔχω πέντε 'ς τὴ ζωὴ . . . Ὅσα 'πῆρε ὁ θεὸς εἶνε 'δικὰ του !

Φαίνεται ὅτι ὁ θεὸς θὰ εὐρίσκετο εἰς ἀθεμίτους σχέσεις μετὰ τῆς συμβίας του. Ἐγὼ δὲν ἀνακατώθηκα ποτὲ εἰς τὰ ἰδιαιτέρα τοῦ σεβασμιωτάτου Σαβαώθ. Ὁ ἴδιος φυλάξοι !

Ἀφ' ὅτου ὁ Οὐρανὸς ἀπέκτησεν ἀστυνομίαν καὶ εἰς-αγγελία ἐγὼ διέκοψα μαζὶ του τὰς σχέσεις.

Ὁ ήρωας μου εἶνε ἕνας σᾶν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν ἐμένα. Ὅταν ἐσᾶς, ποῦ ἔχετε τὸ θράσος νὰ δίδετε προσο-χὴ εἰς τὰ γραφόμενά μου. Κουτὸς ὅσο πέρνει. Ἐξυπνος ὅσο . . . δὲν πέρνει. Σεῖς (καὶ ἐγὼ) δὲν εἰμεθα οὔτε τὸσον κουτοὶ οὔτε καὶ ὑποθέτω, τὸσον ἐξυπνοί. Ἀλλὰ, τί μὰς μέλλει ; . . . Ἄς οἰκονομεῖται ὁ κόσμος ὅπως ἔμπορεῖ.

Δὲν τὸν γνωρίζω. Χθὲς τὸ βράδυ . . . Σᾶς γελῶ. Δὲν ξέρω ποτε.

Μία παρένθεσις χωρὶς συμβολικὰ σημεῖα. —Σᾶς 'μιλῶ μὲ τὴ γλώσσα ποῦ 'μιλῶ κάθε ἡμέρα. Τὸ κάνω γιὰ νὰ μὲ καταλάβετε καλλίτερα. Ἐδῶ, φίλοι μου, γελᾷ περισσότερο ἐκεῖνος ποῦ δὲν πορεῖ πλεῖα οὔτε νὰ κλάψῃ. Ἄν ἔχετε ἀντίρρησην λίγω μὲ μέλλει. Θέλω νὰ μὲ καταλαμβάνετε.

Ἦτανε ὄχι μεγάλος, μὰ ὄχι καὶ πολὺ μικρός. Εἶχε δύο μάτια καὶ ὁμως ἐφοροῦσε ἕνα ἴγυαλί. Δὲν τὸ ἔκαμε, διότι ἔπασχε τὸ ἕνα του μάτι. Ἐδῶ ζῆ κανεῖς μὲ τὸ «εἶτα θείλω». Μὴ ζητεῖτε λοιπὸν τὸν λόγον αἰοῖ . . . δὲν εἶμαι πρόεδρος τῆς Βουλῆς.

Συνέπεσε νὰ τὸν συναντήσω. Ὅχι. Δὲν τὸν συνάντησα ποτὲ ἂν μου. Χαρὰ 'ς τὸν ! Ἦτον ἀνάγκη νὰ τὸν συναν-τήσω ;

Αὐτοὺς τοὺς ξέρω χωρὶς νὰ τοὺς συναντῶ καὶ τοὺς συναντῶ χωρὶς νὰ τοὺς ξέρω.

Περπατοῦν 'ς τὸ δρόμο χωρὶς νὰ τοὺς συλλαμβάνουν οἱ ἀστυφύλακες. Ἄν πορὸν νὰ σκοτώσουν καὶ κανεῖς δὲν θὰ τὸ πάρη χαμπάρι. Εὐτυχῶς ποῦ δὲν σκοτώνουν. Διότι δὲν ἔμπορουν . . . Παραδοξολογῶ ; Μὲ 'τὸ ὑγείεις σας !

Σὲ κάθε γωνιᾷ σᾶς κόβει τὸ δρόμο. Σκοντάφτετε. Στέ-κεσθε. Περνᾷ πρῶτος ὁ ήρωας μου. Γιατί ; . . . Ἐτσι τοῦ ἀρέσει. Σεῖς ὑποχωρεῖτε διότι ξεῦρετε ποῦ πάτε. Ἐκεῖνος προχωρεῖ διότι . . . προχωρεῖ. Θέλετε τίποτε ἄλλο ;

Ἐπρόκειτο νὰ γείνη Ὑπουργός. Ἀλλὰ ὁ κ. Στρέϊτ τοῦ ἐχάλασε τὰ σχέδια. Ἐνδιέφερετο διὰ τὴν θέσιν τοῦ Ἐπιτρόπου πρὸς ἐκκένωσιν τῆς Θεσσαλίας. Ἀλλὰ ὁ κ. Φοντάνας τὸν ἐπρόλαβεν. Ἐπρόκειτο ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰσπανικοῦ στόλου. Ἀλλὰ ὁ Μοντόχο ἦτο

πλησιέστερα εἰς τὴν Μαδρίτην. Ἐπρόκειτο νὰ σχηματίσῃ τὸ νέον ἰσπανικὸν ὑπουργεῖον. Ἀλλὰ ἡ βασίλισσα Χρι-στίνα, ἀκριτως φερθεῖσα, ἐπέμεινε νὰ τὸ ἀνασχηματίσῃ ὁ Σαγάστα. Ἐπρόκειτο . . . καὶ τί δὲν ἐπρόκειτο ; Ἐπρό-κειτο νὰ . . . κλέψῃ τὸ τελωνεῖον Πειραιῶς, ἀλλὰ τὸν ἐπρό-λαβεν ὁ Κασιμάτης.

Ἄς πάη 'στο διάβολο ! Δὲν τοῦ ἄφησαν τίποτε νὰ κάμῃ. Ἀπὸ τότε, δηλαδὴ ἀπὸ τότε, ἀπὸ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ κάθε στιγμή, γυρίζει στοὺς δρόμους ψάχνοντας νὰ εὕρῃ ἄλλο σταδῖον ἐνεργείας.

Αὐτὴ ἡ ἀτυχία δὲν ὑποφέρεται.

Ἄκουε ἐκεῖ, κύριε, νὰ ἔχῃς ὅλα τὰ προσόντα. Νὰ εἶ-σαι ἀπόφοιτος τοῦ Καραμάνου. Νὰ ἔχῃς ὑπηρετήσῃ γκαρ-σόνι εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Πόλεως, νὰ προὔπῃρξες συν-τάκτης μιᾶς ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἐφημερίδων ἀπὸ ὅ-σας ἔζησαν ἐνάμησι μῆνα, νὰ διένειμες μαξιλάριον πρὸς χρῆσιν τῶν συγγραφέων εἰς τὸ θέατρον καὶ ὅλων νὰ ἔχῃς τὴν καταδρομὴν νὰ μὴ ἔμπορεῖς νὰ ἐπιτύχῃς μιὰ τόσο μικρὰ θέσι! . . .

«ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΡΟΣ ΠΑΡΟΧΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ»

Ὁδὸς Μπουρδούση ἀριθ. 194

Δὲν συνεστήθη ἀκόμη τοιοῦτο γραφεῖον· ἀλλ' ἄς ὑπο-θέσωμεν ὅτι ὑπάρχει. Τί θὰ χάσουμε ;

Πηγαίνει ὁ ήρωας μου. Ρωτᾷ ἕνα χλωμό, κιτριναῖ-ρος ἐκ τῆς πολλῆς πελατείας. Ἐτοιμος νὰ σὲ δειρῇ ἀπὸ τὰς πολλὰς του ἀσχολίας, τὸν σταματᾷ εἰς τὸ κοντήλλι.

- Τί ζητεῖς ἐδῶ ;
Ἄκουε νὰ τοῦ μιλήῃ εἰς ἐνικόν !
Τὸ καταπίνει.
—Μιὰ θέση.
—Τί θέση ;
—Ὁπωσδηποῦν, ἀξιοπρεπῆ.

Ὅπιθεν τοῦ παραβᾶν ἀκούονται γέλωτες. Ἐμπροσθεν τοῦ παραβᾶν ὁ ἐπισκέπτης δὲν φοβεῖται ὅτι θὰ τοῦ ἔλθῃ τὸ καλαμάρι εἰς τοῦ μούτρα διότι . . . δὲν ἔχει μελάνη.

- Θέλεις νὰ γίνῃς θυρωρός ;
—Τῶν ἀνακτόρων ;
—Ὅζω, μασκαρᾷ . . .
— . . . ! ; ; ;
—Ὅπισθοδρομεῖ . . . ἐξ ὑπερφηφάνειας. Σταματᾷ ἐκ πε-ριφρονήσεως. Ἐπιστρέφει. Ὑποθέτει ὅτι θ' ἀκούσῃ καὶ δευτέραν πρότασιν.

Οἱ γέλωτες ἐξακολουθοῦν. Ὁ γράφων (δηλαδὴ ὁ μὴ γράφων) ἐννοεῖ ὅτι πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ.

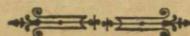
- Δέχεσαι τὴν θέσιν καθαριστοῦ τῶν ραβδῶν τοῦ τρο-χιοδρόμου.
—Μὰ . . . κύριε . . .
—Τὸν κακὸ σου !

Ὁ παράδεισος ὅταν δὲν εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς δὲν εἶνε πουθενά. Ἡ κόλασις εἶνε πανταχοῦ ὅσον δὲν εὐρίσκε-ται παρὰ τοῖς ἔθροισ μαζ. Ἡ φιλοσοφία εἶνε ἕνα κομμάτι πανὶ τὸ ὅποιον ἔξεμαλλίζει κάθε μωρός.

—Δὲν εἶν' ἐδῶ κανεῖς.
Αὐτὸ τὸ λέγει πρὸς τὸν ἐπαίτην ἡ κυρία ἐκ μέρους καὶ τοῦ κυρίου ὁ ὅποιος πίνει τὴν τσοκολάτα του εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον διὰ νὰ ἀναλάβῃ ἀπὸ τὸν κάματον τῆς . . . νυκτός.

Ὅψ ! θέλετε καὶ ἄλλα ;

ΗΛ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΚΡΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ

Στὴ Μάνα τοῦ Τάρου

—Ποῦ πᾶς, λουλούδι τ' Ἀπριλιοῦ. ποῦ πᾶς καμαρωμένο ; Δὲν κάθουσαν στὴ λουλουδιὰ τὴ μοσκομουρουδιάτη. Νὰ λούζεσαι μὲ τὴ δροσιά, νὰ χαίρεσαι τὸν ἥλιο ; Στάσου λουλούδι ἀγαπητό ! Στάσου νὰ ἰδῇς τὸ Μάη, Στάσου νὰ ἰδῇς τὸ Θεριστῆ, νὰ ἰδῇς τὸν Ἄλωνάρη, Στάσου νὰ ἰδῇς τὸν Αὐγουστο μὲ τὰ γλυκὰ σταφύλια, Νὰ ἰδῇς καὶ τὸ Χινόπωρο. ποῦ πέρτουε τὰ φύλλα, Κι' ἄμα σὲ πιάσῃ ἡ παγωνιά, κι' ἡ Χειμωνιά πλακώσῃ, Τότε πηγαίνει, ἄνθι μου, σὲ τὸ μαῦρό σου ταξίδι. —Ἄχ ! δὲν μπορῶ νὰ μανοῦλα μου, ἄχ ! δὲ μπορῶ νὰ μείνω. Μὲ πρόσταξεν ὁ βασιλιάς, ἀπὸ τὸν Κάτω Κόσμο, Πῶς κάμε γάμος καὶ χαρὲς, πῶς ἔχει πανηγύρια. Καὶ θέλει μὲ τὰ νειάτά μου, καὶ μὲ τὴν ὡμορφιά μου, Τὰ μαῦρα τὰ τραπέζιά του νὰ τὰ καλοστολίσῃ—

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Ἦτο καὶ περίσῃ ἡ ἴδια ἐποχὴ. Ἐγὼ κατηρχόμην εἰς Φάληρον διὰ ν' ἀναπνεύσω, ἐκείνη διὰ νὰ φανῇ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν εἶχον προσέξει διότι δὲν εἶναι ἐκ τῶν καλλονῶν αἰτινες θαμβοῦσιν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Εἶχεν ὁμως γλυκυτάτην μελαγχολίαν διακεχυμένη ἐπὶ τῆς ὑπόχρου μορφῆς της, εἶχε κατὶ τὸ ρεμβόν ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ προσώπου της, εἶχε τέλος ἴδη τὸ ἀνεξηγή-τως συναρπάζον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Συνωδεύετο πάντοτε ἀπὸ τὴν ὠχροτέραν ἐτι ἀδελφὴν καὶ τὴν διδάσκαλόν της, ἡ τὸν γέροντα πατέρα της ὅστις φαίνεται ἰδιαιτέρως ἀγαπᾶν τὴν γλυκεῖαν . . . ἀθηναῖδα.

Ἐκεῖ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Φαλήρου, ὑπὸ τὰ κύματα τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, πλησίον τοῦ ὁποῖου ὡς ἄλλη χρυ-σαλλίς ἐφέρετο πάντοτε, μοὶ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν . . . συμπάθειαν.

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐσπέρας καθ' ἣν τὴν συνήντησα καὶ ἠθανόμην ὅτι εἶχον ἀνάγ-κην νὰ τὴν βλέπω.

Ἠλλαξα λοιπὸν τὰς ὥρας τοῦ λουτροῦ καὶ τὸ δρομο-λόγιον μου. Ἐγίνα πρωῖνός. Ἠρνήθη τὸν γείτονά μου τροχιοδρόμον καὶ ἐγενομην τακτικὸς συνδρομητῆς τοῦ με-γάλου σιδηροδρόμου. Ἐκαμα μάλιστα καὶ κατὶ τολμη-ρότερον. Ἐταξείδευον χάριν αὐτῆς καὶ διὰ τοῦ ὑπογείου ἀπὸ Μοναστηρίου μέχρις Ὀμονοίας.

Ἦθελε λοιπὸν περισσότερα δείγματα αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας ;

Ἐν τούτοις ἡ κόρη ἦτο ἄκαμπτος. Καὶ ἐν βλέμμα της μόνον τῇ ἐκόστιζε πολὺ !

Ἐσκέφθην : Δὲν εἶναι ἀρκετὰ φαίνεται μόνον αἱ θυ-σίαι αὐταί. Χρειαζόνται πλειότερα ἀκόμη. Ἐμπρὸς λοι-πόν. Αἱ στήλαι ἐνὸς περιοδικοῦ ἐφιλοξένησεν ὀλίγας γραμ-μάς μου δι' αὐτὴν καὶ ἐν ἡμερολόγιον ἐκδοθὲν τότε πε-ριερίκλεισε ὀλίγους στίχους μου.

Τίποτε ὁμως πάλιν.

Ἀλλὰ λοιπὸν τί νὰ κάμω ; Ἄν ἠδυνάμην νὰ τὴν πλη-σιάσω, νὰ τῇ ἠμιλήσω, νὰ τῇ ἐκφρασθῶ, εἶχα πεποιθη-σιν ὅτι θὰ τὴν ἐπειθον περὶ τοῦ ἔρωτος τὸν ὁποῖον ἦσθα-νόμην φλέγοντα τὰ στήθη μου !

Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀδύνατον. Φράσεις καὶ λέξεις ἀσύν-δετοι μόνον διέφευγον ἐνίοτε ἀπὸ τὰ χεῖλη μου ὅταν διήρ-

χετο ἐγγύς μου ἀλλὰ καὶ ἐκεῖναι ἐπνίγοντο εἰς τὸν θροῦν τῆς ἐσθῆτος ἢ τὸν Φλοῖσθον τοῦ κύματος !

Ἄπελπισία λοιπόν ; Ὅχι· ὄχι «δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ λεξικόν τῆς νεότητος ἡ λέξις ἀπελπισία» λέγει ὁ Λύτεν εἰς τὸν Ρισελιέ του, καὶ ἤλπισα πάλιν.

Ἄν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἐβλεπον εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ οἴ-κου της τοῦλάχιστον καὶ νὰ τῇ ὠμίλουν ; Εἶχον ἐκεῖ μάλιστα λαμπρὸν ὀχύρωμα ἕνα δημόσιον κῆπον, ἐκτει-νόμενον πρὸ τῆς οἰκίας της. Τὰ δένδρα θὰ μὲ ἐκρυπτον ἀπὸ τὸν περιέργον διαβάτην καὶ ἡ νεκρικὴ γαλήνη ἡ βασι-λεύουσα ἐκεῖ τὴν νύκτα θὰ μ' ἔκαμνε ν' ἀκουσθῶ ἀπὸ τὴν σκληρὰν κόρην.

Τίποτε πάλιν. Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει της ἐτράπην εἰς φυ-γὴν ἐγκαταλείψας τὸ ἀπόρητον ὀχύρωμα ὡς ὁ στρατὸς μας τὸν Πηνειὸν ὅστις ὡς ἔλεγον καθίστα Πλεύναν ἀληθῆ τὴν τουρκοκατηθείσαν Ἀέρισσαν !

Εἶμαι λοιπὸν τὸσον δειλός ; Ἐγκατέλειψα καὶ τὸ σχέ-διον τοῦτο καὶ ἠρκούμην εἰς τὸ νὰ τὴν παρακολουθῶ μα-κρόθεν μόνον, ἐξερχομένην εἰς περίπατον καὶ νὰ τὴν συ-νοδεύω μακρόθεν πάλιν ἐπιστρέφουσαν εἰς τὰ ἴδια, ἡμοι-όμοιαν δὲ γενναίως ὁσάκις—καὶ τοῦτο ἐγένετο πολὺ συχνά—ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ ἐσπερινοῦ περιπάτου ἐσπευδε να κλείσῃ μόνη τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου της καὶ νὰ μὰς παραχωρήσῃ οὕτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ αἰσθανθῶ κεκρυμμέ-νος εἰς τὰ δένδρα τοῦ πρὸ τῆς οἰκίας κήπου ὅλην τὴν γο-ητείαν ἣν ἐνήσκουν ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου οἱ μέλανες ἐκεῖ-νοι ὀφθαλμοί, οὗς προσεπάθουν νὰ διακρίνω ἀναζητοῦντάς με ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἢ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ὑπὸ τὸ παράθυρόν της φανοῦ.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι μὲ ἀνεζήτηι ἡ κόρη μεθ' ὅλην τὴν ἀδιαφορίαν ἣν ἐφαινετο τρέφουσα δι' ἐμέ.

Ναί, καὶ ὅσον ἂν θελήσῃ ν' ἀρνήθῃ τοῦτο θὰ τὴν διαψύσῃ ἡ ὠχρότης ἧτις διεχύνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου της ὁσάκις τὴν συνήντων καὶ ἡ πεισμονὴ μεθ' ἧς προσε-πάθει ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' ἐμοῦ τὸ βλέμμα της εἰς ἐκάστην καμπὴν τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν προπορευόμενος ἰδοκίμαζα νὰ στρέψω. Δὲν γινώριζω ἂν ἔχῃ νὰ προσθήσῃ καὶ ἄλλο τι εἰς ταῦτα ἢ διδάσκαλός της ἧτις ὡς ὑποθέτω θὰ εἶχεν ἀ-κούσει τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ μυστικοῦ τῆς μαθητηρίας της.

Ἦλθε χειμῶν.

Ἐκαθήμεν μίαν ἡμέραν μετὰ τῆς φίλου μου εἰς τὸ Ζάππειον ὅτε διήλθεν ἔμπροσθέν μου ἐκείνη.

—Τὴν γινώριζεις ; —Ναί, εἶνε λαμπρὰ κόρη τοῦ συναδέλφου σου (δεῖνα) ἄριστα μεμορφωμένη, καὶ φέρουσα ὡς προῖκα ὄχι εὐκατα-φρόνητον ποσόν. Ὁ καφφὲς τὸν ὁποῖον ἐρρόφωον εἶχε μετα-σχηματισθῆ αὐθαρῆ εἰς παγωτὸν καὶ διέτρεχε ὅλας τὰς φλέβας τοῦ σώματός μου.

—Ἐχει καὶ προῖκα λοιπόν ; Ἦ ἐπαναστασις ἐν ἐμοὶ εἶχε συντελεσθῆ. Εἶχον λάβει τὴν ἀπόφασίν μου. Δὲν θὰ τὴν ἴδω πλέον.

—Νὰ ἔχῃ προῖκα ! Καὶ τί θὰ ἐνόμιζεν ἄρα γε, δὲν θὰ ἔχῃ ὑποπέσει ἴσως ὅτι ὅλαι αἱ ἀπόψεις τοῦ ἔρωτός μου ἀπέβλεπον εἰς τὴν προῖκά της καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔστεργε τὸν ἔρωτά μου ; Δὲν θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ νομίζῃ ὅτι ἐθαμ-βούμην περισσότερον ἀπὸ τὴν λάμπιν τοῦ χρηματοκιβώ-τιου τοῦ πατρός της παρὰ ἀπὸ τὴν γοητείαν τῶν βλεμμά-των της.

Καὶ πόσοι ἄλλοι προγενέστεροι ἢ καὶ σύγχρονοί μου δὲν θὰ ἔκαυσαν λιθωνιτὸν θαυμασμοῦ διὰ τὴν ὠραίαν κόμην, τὸ θελατικὸν σῶμα, τὸ ρολινὸν χεῖλος, τοὺς μελα-νας ὀφθαλμούς, τὸ ἀπλανὲς βλέμμα, τὸ ρεμβόν τῆς ἐκφρά-

σεως, τό λιγηρόν τοῦ βαδίσματος, τό ἀγαλματώδες τῆς στάσεως τῆς ὥραιας Ἀθηναΐδος ;

Ἄ δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω πλέον. Τὸ εἶπον καὶ τὸ ἔκαμα.

Πρὸ μικροῦ τὴν εἶδον μελανειμονοῦσαν—καὶ ὄφειλα νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὰ μαῦρα τῆς πηγαίνουν πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὰ λευκά καὶ τὰ rose τὰ ὁποῖα ἐφόρει περίσυν—καὶ προσεπάθησα νὰ μὴ συναντήσω τὸ βλέμμα της.

Ἄσυνειδήτως ὁμως τὸ συνήντησα πάλιν. Τώρα ὁμως διέκρινα ἑλαφρὸν μειδίαμα διαστέλλον τὰ χεῖλη της, μειδίαμα ἀγάπης μειδίαμα παρήγορον !

Θεε, πῶς μετεβλήθη ;

Μήπως ἀπώλεσεν ἐκ περιπτώσεως τινὸς τῆς τύχης τὴν περιουσίαν της ἢ μὴ ἐπεισθη περὶ τοῦ ἔρωτός μου ;

Ὅπως δὴποτε θὰ τὴν ἀποφεύγω μέχρις οὐ πεισθῶ περὶ τοῦ λόγου τῆς ἐπελθούσης μεταβολῆς ὅστις δὲν τὸ κρύπτω ὅτι εὐχομαι νὰ μὴ εἶνε ὁ πρῶτος !

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Το ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Ἐνὸς σπητιοῦ ἀπέραντου παράθυρο μεγάλο εἶνε κλεισμένο· γύρω του ἀράχνες ξεφουτρώνουν· Ξεκαρφωμένα κρέμονται τὰ ξύλα τῶνα στ' ἄλλο, Κ' ἢ κουκουβάγιες ἐκεῖ δὲ κουργιάζουν καὶ φτερώνουν !

Τὸ χροῦμά του ξεθώριασε κι' ὁ τοῖχος μαυρισμένος—Σπμάδι τῆς πολυκαιριάς—σὲ ἄγιο θε νὰ γείρη, Καὶ ὁ διαβάτης ποῦ περνᾷ τὸ βλέπει πικραμένος, Κ' ἐνφ εἶνε σπῆτι, φαίνεται πῶς εἶνε κοιμητήρι !

Τὰ νεκροπούλια κατοικοῦν τὴ νύχτα μὲς 'στὸ σπῆτι Καὶ μοιρολόγια ξεφωνοῦν 'στῆς σκοτεινιάς τὰ βᾶθν, Ἐκεῖ ποῦ ἄλλοτε γλυκὰ μιὰ νεῖα δὲν ἄφροδίτη Ἐτραγουδοῦσε κι' ἔλεγε τοῦ ἔρωτα τὰ πάθν.

Κι' αὐτὸς ποῦ τὴν ἀγάπαγε ὅταν περνοῦσε κάτω Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι κύτταζε, σ' αὐτὸ τὸ παράθυρι Σ' αὐτὸ κ' ἢ νεῖα ἀκούμαπαγε 'στὸ σπῆτι τοῦ θανάτου, Σήμερα καθὼς φαίνεται ποῦνε δὲν κοιμητήρι !

Περνοῦν τὰ χρόνια κ' οἱ καιροί, καὶ κάθε πρᾶγμα σβύνει, Τὰ πάντα μεταβάλλονται καὶ ἢ καρδιὲς ἀλλάζουν, Καὶ τῆς καρδιάς της ἢ φωτιά ποῦ ἦταν δὲν καμίνη ! Κι' αὐτὰ τὰ μαῦρα μάτια της φαρμάκι μου σταλάζουν !

Ναῦπλιον

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΥΡΩΝ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ἈΝΘΡΩΠΙΟΣ

... Τῶν κακῶν οἱ θάλασσαις πλημύρισαν τὴν πλάση, κ' ἐπνίξε κατακλυσμὸς τῶν ἀγαθῶν τὰ δάση·

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ὁ κύρ Θανάσης εἶνε πρακτικὸς ἄνθρωπος· πρακτικὸς τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια—ὄχι παῖξε γέλασε· ἄνθρωπος ἀπὸ κείνους ποῦ θαυμάζει ὁ κόσμος, γιατί κατῶρ-

θωσαν σ' αὐτοὺς τοὺς δύσκολους καιροὺς, ποῦ τρομάζει κανεὶς νὰ βγάλη τὸ ψωμί του, νὰ κάνουν αὐτοὶ παράδες· ἀδιάφορο ἂν ἔκλειψαν, ἂν ἐξεβίασαν, ἂν σκότωσαν, ἂν λήστεψαν χῆρες κι' ὄρφανὰ· ἀρκεῖ νὰ τὰ κᾶναν ὄλ' αὐτὰ μὲ τρόπο, μὲ τέχνη, παρακάμπτοντες μ' ἐπιτηδεύματα ἐγγλέζου πλοιαρχοῦ τὸν σκόπελον τοῦ ποινικοῦ νόμου, καὶ θ' ἀκούσουν εὐθὺς τὸν κοσμάκην νὰ λέη μὲ θαυμασμόν :

—Ἐτσι ζῆ ὁ κόσμος σήμερα· αὐτοὶ εἶνε πρακτικοὶ ἄνθρωποι !

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πρακτικὸς ἄνθρώπους εἶνε κι' ὁ κύρ Θανάσης· ἦταν μπακάλης, κέρδισε πέντ' ἔξη χιλιάδουλες σὲ κᾶνα δύο χρόνια κι' ἀποφάσισε νὰ τῆς κᾶνη πενήντα σ' ἄλλα τόσα· καὶ τὸ κατῶρθωσε· πούλησε τὸ μπακάλικο κι' ἄρχισε νὰ κᾶνη ἐμπόριο τοῦ ποδαριοῦ, καθὼς λένε· προσεξοφλοῦσε συνταξίεις καὶ μισθοὺς ὑπαλλήλων—δέκα τοῖς ἑκατὸ τὸν μῆνα· ἐπαιρῖν ἐνέχυρα—εἰκοσι τοῖς ἑκατὸ τὸν μῆνα· ἔδινε χρήματα μὲ συναλλάγμα—σαράντα τῆς ἑκατὸ τὸν μῆνα. Ποτὲ λιγότερα, περισσότερα, μάλιστα !

Τὴν ψυχὴ σου μπορούσε νὰ τὴν γλυτώσης ἀπ' τὰ νύχια τοῦ διαβόλου, ἂν τᾶχες καλὰ μὲ κανέναν ἠγούμενο· ἀπ' τὰ νύχια ὁμως τοῦ κύρ Θανάση ποτὲ· λένε πῶς τὴν ἔχει πουλήσει καὶ τὴ δίκη του στὸν διάβολο· δὲν τὸ πιστεύω· μάλλον ὁ δεύτερος τὴν ἔχει ὑποθηκέυσει σ' αὐτὸν—ἂν κι' ὁ κύρ Θανάσης ποτὲ δὲν δίνει χρήματα μὲ ὑποθήκη, γιατί ὁ τόκος εἶνε μικρός, ὀκτώ, δέκα, βία δώδεκα τοῖς ἑκατὸ τὸν χρόνο. Μιὰ φορὰ τὸν εἶδα, μιὰ φορὰ τὸν ἄκουσα, ἀλλὰ δὲν ἤθελα καὶ περισσότερο γιὰ νὰ τὸν νοιώσω· ὁ κύρ Θανάσης ἔχει τὴν καρδιά στὸ στόμα καὶ τὰ λέη ὄλα· δὲν ἐνοῆ νὰ κρύψη τίποτε· ἀνοιχτόκαρδος ἄνθρωπος, παναγιά μου !

Ἦταν μεσημέρι· καθόμαστε μὲ τὸν Ἠλίαν σ' ἕνα μαστιχάδικο μικρὸ τῆς ὁδοῦ Σταδίου· τὰ ποτηράκια ἦταν γεμάτα μπροστά μας καθὼς καὶ τὸ πιάτο μὲ τὰ κοκκινούλια καὶ τὴν κοπανιστή· ἦταν ἢ δεύτερα αὐτὴ μαστίχα καὶ δὲν τὴ πίναμε· ξαπλωμένοι πάνω στὸν ἀναπτωχὸ καναπέ, μὲ τὴν πίπα στὸ στόμα, ραχατεύαμε.

Ἀπέναντι μας ἀκριβῶς, μιὰ ἄλλη παρέα, ἔξη ἄνθρωποι, ἔπιναν καὶ μιλοῦσαν· ἄλλοι στὸ μαστιχάδικο δὲν ἦταν.

—Ἡ ἀράδα σου, κύρ Θανάση, τώρα ! εἶπε κείνη τὴ στιγμή ἕνας ἀπ' αὐτοὺς.

Κι' ὁ κύρ Θανάσης—τότε ἄκουσε τ' ὄνομά του πρῶτη φορὰ—ἕνας σαραντάρης χονδρός, καλοντυμένος, μ' ἕνα ψεύτικο γέλιο ἀποκρυσταλλωμένο στὸ κάτω χεῖλός του, καὶ μὲ μιὰ αὐθάδεια στὸ μάτι του τὴν κουβέντα, αὐθάδεια ποῦ δίνει ὁ παρῆς ὅσο, εἶπε :

—Ἄ ! δὲν κερνάω, δὲν τᾶχω σὲ καλὸ· καθὼς δὲν κᾶνίζω κι' ὄλας· ἂν κερνοῦσα κι' ἂν κᾶνιζα δὲν θᾶμουν σὲ θέσι, δὲν θὰ περίσσευε καὶ κανένα λεπτὸ, νὰ εὐκολύνω τοὺς φίλους μου· πίνετε σεῖς, κερνάτε, τί ἀνάγκη ἔχετε, ἄς εἶνε καλὰ ὁ κύρ Θανάσης ! στὴν ἐκκλησία, νὰ πάω, καί· τὸ καταλαβαίνω· ἄς ξοδιάσω καὶ καμμιά δεκάρα· χαλάλι· ἔχω παιδιὰ καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τᾶχω καλὰ μὲ τὸ Θεό ! ἄλλ' ὄλα τᾶλλα, εἴμ' ἀναγκασμένος νὰ τὰ στεροῦμαι γιὰ νὰ μπορῶ νὰ εὐκολύνω τοὺς φίλους !

Κι' ἀναστένανε δὲ κροκόδειλος.

—Ἄχ ! τί νὰ κᾶνω, βρε παιδιά ; ὁ παρῆς εἶν' ἀκριβὸς σήμερα, ὅπως καταντήσαμε ! δὸς ὄω, δὸς ἐκεῖ, τί κᾶνεις ὕστερα ; ἔρχεται καὶ κανένας φίλος, ἄμᾶν Θανάση, σῶσέ με ! μὲ τί ; μ' ἄρα ;

—Ἄφησε τώρα, εἶπε κάποιος ἄλλος ἀπὸ τὴν παρέα ποῦ μπορεῖ νὰ βρεθῆ καὶ κανένας παληᾶνθρωπος νὰ σο-

τὸ σκάση τὸ κανόνι· μικρὰ ζημία τᾶχεις κι' αὐτό ;

—Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν τᾶχω πάθει ἀκόμα, οὔτε θὰ τὸ πάθω ! ξέρω γὼ ποῦ δίνω παράδες καὶ πῶς τοὺς δίνω. Ποτὲ δὲν δίνω συναλλάγμα μὲ μιὰ ὑπογραφή· μὲ δύο, μὲ τρεῖς, μὲ πέντε, ὅπως θὰ δώσω κᾶλῶρα τώρα τοῦ Νικολάκη ἀπὸ ὄω τῆς διακόσας καὶ θὰ ὑπογράψετε τὸ συναλλάγμα κ' οἱ πέντε σας !... Πῶς θὰ τὰ χάσω ; Δὲν λέω γιὰ λόγου σας, γιατί· εἶσθε τίμιοι ἄνθρωποι καὶ φίλοι μου... Μὰ ἔτσι τὸ φέρνει ὁ λόγος... Δὲ θᾶχη νὰ πληρώσῃ ὁ Νικολάκης, τσακόνω τὸν Κωστῆ· δὲ θᾶχη ὁ Κωστῆς, τσακόνω τὸν Γιάννη... κάποιος θᾶχη κι' ἀπὸ τοὺς πέντε σας !... τί διάολο ! ὄλοι φαρίνα θᾶσαστε : κάποιος θὰ παντρευθῆ ἀπὸ σας, κάποιος θὰ κληρονομήσῃ... θὰ πῆς θὰ περάσουν πέντε δέκα χρόνια... Τί πειράζει ! ἡ εὐκολία στοὺς φίλους νὰ γίνεταί καὶ ὁ τόκος νὰ τρέχῃ... Ἐπειτα εἶνε καὶ τ' ἄλλο τὸ μυστικόν. Σὲ στέλνω νὰ πληρώσῃς, μὲς τὸ συναλλάγμα, σὲ κανένα μαγαζὶ τῆς Χαλκίδας ἢ τῆς Κέρκυρας, σὲν νὰ λέμε· καὶ ἄμα θέλω νὰ σοῦ κᾶνω ἀγωγή σὲ καλῶ νὰ δικασθῆς στὴν Χαλκίδα ἢ στὴν Κέρκυρα... Τρέξε τώρα σὺ νὰ κᾶνης πληρεξούσιο, νὰ βρῆς δικηγόρο, νὰ στείλῃς τὰ χαρτιά σου καὶ τὰ λεφτὰ σου ἐκεῖ... Σκουτούρες πᾶνάθεμά τις, σκουτούρες ! ἀφήνεις καὶ δικάζεσαι ἐρήμην κ' ἔρχεσαι καὶ συμβιβάζεσαι μαζὶ μου... νὰ μοῦ δίνης εἰκοσι τριάντα δραχμὲς τοῦ μῆνα νὰ τρέχῃ κι' ὁ μικρὸς τόκος !...

Κ' ἐγέλασε αὐταρέσκως καὶ θορυβωδῶς ὁ κύρ Θανάσης, κ' ἐφριζάμεν ἐγὼ κι' ὁ Ἠλίας. Ἴσως νὰ ἐφριζαν καὶ οἱ φίλοι του, οἱ ὁποῖοι ὁμως ἐδείξαν πῶς τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι τὸ χωρατὸ τοῦ κύρ Θανάση.

—Θὰ πῆς τώρα γιὰ τὰς συντάξεις, ἐξηκολούθησε. Ἐρχεται ἕνας γιὰ νὰ τοῦ προσεξοφλήσῃ τὴν σύνταξί του· τὸν ξέρω, εἶνε τίμιος, μὰ τί τὰ θέλεις ! ὁ παρῆς δὲν ἔχει τιμὴ ! γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ τὸν βάζω καὶ ὑπογράφει κ' ἕνα συναλλαγματάκι μ' ἐγγυητὴν ἀξιοχρεῶν πάντοτε, ἐννοεῖται. Ἄν θέλῃ τώρα ἄς πᾶν νὰ δημοσιεύῃ, ἂν δὲν βαρυνεῖται, πῶς ἀπώλεσε τὸ φυλλάδιον· ἐγὼ ἔχω τὴν ὑπογραφή του στὸ χέρι μου καὶ λογαριαζόμαστε.

Δεύτερο γέλιο τοῦ κύρ Θανάση, δεύτερα φρίκη ἰδικὴ μας.

—Δὲν τᾶχω γιὰ δουλειά μου αὐτό· ἡ δουλειά μου εἶνε νὰ φροντίζω γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν μου· Παραδάκια, λίγα πολλὰ, ἔχω ὅσα μὲ φθάνουν γιὰ νὰ ζήσω ὄχι πλοῦσια, μὰ τέλος πάντων ὑποφερτά. Πλεονέκτης δὲν εἶμαι... Μὰ τί νὰ κᾶνης, ἀδελφέ ; Ἐρχεται ὁ ἄλλος καὶ κρεμέται στὸ λαιμό σου... Πνίγεται... Νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ πνιγῆ ;... Τί διάολο τότε ζοῦμε ! ἄνθρωποι δὲν εἴμαστε ; δὲν ἔχομε καρδιά καὶ μεις ; Κᾶνε τὸ καλὸ ὅσο μπορεῖς, ἀδελφέ... αὐτὸ μόνον θὰ κερδίσης σὲ τοῦτον τὸν παληόκοσμο !

Τρίτα γέλια τοῦ κύρ Θανάση, τρίτη φρίκη ἰδικὴ μας, τρομεροτέρα αὐτὴν τὴν φορὰν. Τοῦ Ἠλίου τοῦ πέσε ἀπὸ τὸ στόμα ἡ μικρὴ κεχριμπαρένια πίπα κ' ἔγεινε κομμάτια· τόσο ἀνατρίχιασε ὁ ἄνθρωπος !

—Ἄς εἶνε ! τὰ λέμε κι' ἄλλοτε γιατί τώρα πείνασα· νὰ τὸ συναλλάγμα, Νικολάκη !

Κ' ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη ἕνα ἐντυπον συναλλάγμα, ζήτησε πέννα καὶ μελάνι καὶ τὸ συνεπλήρωσε στὴν στιγμήν καὶ τᾶδωσε στὸν Νικολάκη.

—Νὰ, ἐδῶ βάλε τὴν ὑπογραφή σου γι' ἀποδέκτης... καθαρά... ἔτσι μπράβο... Κ' ἐδῶ τοῦ λόγου σας οἱ τέσσαρες γιὰ τριτεγγυηταί... Καλὰ ! τᾶχω κάνει γιὰ διακόσας ἐξήντα δραχμὲς καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες... ἀτόκος... ἐν ὑπερημερίᾳ μὲ τρία τοῖς ἑκατὸ τὸν μῆνα... Φέρτο ἐδῶ ! Νὰ, ἑκατὸν ἐνενήντα πέντε δραχμὲς καὶ σαράντα

πέντε λεφτὰ !... πενήντα πέντε λεφτὰ κράτησα γιὰ τὸ χαρτόσημο κ' ἐξήντα δραχμὲς γιὰ τόκο... κέρνα τώρα !

—Σὲν πολλὰ δὲν εἶναι, κύρ Θανάση ; ἐρώτησε μὲ δειλίαν, ἀφοῦ ἐπῆρε ὁμως πρῶτα τὰ χρήματα καὶ τὰ κρυψε στὴν τσέπη του, ὁ Νικολάκης.

—Ἄ ! δὲν ἔχεις δίκαιον ! ὁ παρῆς εἶν' ἀκριβὸς σήμερα κ' ἡ περιστάσεις δεινὲς ! Κ' ἔπειτα δὲν ξέρομε ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ αὐτὸς ὁ πόλεμος τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς !... μικρὸ τὸ κεφάλαιο, μέγας ὁ τόκος ! δὲν τὸ ξέρεις αὐτό ; Ζήτησέ μου χίλιες δραχμὲς νὰ στῆς δώσω μὲ ὀκτῶ τοῖς ἑκατὸ τὸν μῆνα... Μὰ διακόσας ποῦ θέλεις σὺ, νὰ μὴ σοῦ κρατήσω δέκα ;

—Ἐχει δίκαιον ὁ κύρ Θανάσης, δὲν εἶνε καὶ ἀκριβὰ ! εἶπε μὲ σοβαρότητα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ποῦ εἶχαμ' ἀκούσει νὰ τὸν λένε Κωστῆ. Γιὰ λογαρίσσε καὶ λιγάκι.

Τοκογλυφικὸς τόκος	3	τοῖς 100	τὸν μῆνα
Γιὰ τὴν φιλία	2	»	»
Γιὰ τὴν φιλανθρωπία	2	»	»
Γιὰ τὴν ἐκκλησία ποῦ πηγαίνει ὁ κύρ Θανάσης	2	»	»
Καὶ γιὰ τὸν Ἰσπανοαμερικανικὸν πόλεμον	1	»	»

Τὸ ὅλον 10 τοῖς ἑκατὸν τὸν μῆνα. Πολλὰ σοῦ φαίνονται ; Δὲν πᾶς νὰ κουρεύεσαι !

Ὅλοι ἐγέλασαν γιὰ τὸν λογαριασμό τοῦ Κωστῆ κι' ὁ κύρ Θανάσης περισσότερο.

Σηκωθῆκαν νὰ φύγουε ὁ κύρ Θανάσης ἐσφιξε ὄλων τὸ χέρι· ὁ Κωστῆς μόνον δὲν τᾶγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

—Ὅλα κι' ὄλα, κύρ Θανάση, τοῦ εἶπε. Τὴν ὑπογραφήν μου στὴν ἔδωσα, τὸ χέρι μου ὁμως δὲ στὸ δίνω, καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμό σου.

—Μπὰ ! ἀπήνησε χαμογελῶντας ὁ κύρ Θανάσης. Ποῦ ξέρεις... καμμιά μέρα μ'μπορεῖ νάρθῃς μόνος σου σὺ νὰ μοῦ τὸ δώσης !... Σφαῖρα εἶν' αὐτὴ καὶ γυρᾷ... Ἴσως νὰ μὴ εἶχε ἄδικο ὁ καταχθόνιος !

Μεῖναμε μόνον στὸ μαστιχάδικο· σηκωθήκαμε νὰ φύγουμε καὶ μεις δίχως νὰ πιούμε τὴ μαστίχα·—τόσο εἶχαμε ἀηδιᾶσει.

—Πῶς σοῦ φάνηκε ὁ πρακτικὸς ἄνθρωπος ; ῥώτησα τὸν Ἠλίαν τὴν ὥρα ποῦ βγήκαμε στὸν δρόμο,

—Πῶς νὰ μοῦ φανῆ !... ὁ Σαῦλωκ τοῦ Σαίξπηρ ζητοῦσε μία λίτρα κρέας ἀπὸ τὸν ὀφειλέτη του καὶ οἱ δικασταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐφριζαν γιὰ τὴν τερατῶδη ἀπαίτησιν τοῦ Ἑβραίου τοκογλύφου. Αἱ μωρέ, μάτια μου ! ὁ Σαῦλωκ μπρὸς στὸν κύρ Θανάση εἶνε ὁ ἀγιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ! Αὐτὸς μ'μπορεῖ νὰ σοῦ πάρῃ κι' ὄλο τὸ κρέας σου, κ' ἑκατὸ ὀκάδες ἂν ζυγίζης, καὶ πάλι νὰ τοῦ μὲνης ὀφειλέτης !...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΣΑ — ΕΞΩ

Ἐξω ἀπ' τὸ παραθύρι μου μὲ μυχδάλια ἀνθίζει, καὶ μέσα τὴν καρδουλά μου σάρακας τὴν σαπίζει.

Ἐξω λουλούδια κι' ἀνοιζὶ στὴ γῆ μωσχοβολᾶνε, καὶ μέσα τὴν καρδουλά μου φίδια τῆνε ρουφᾶνε.

ΑΛΕΚΟΣ ΒΡΑΧΝΟΣ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ Μ.

... "Α! θά πάσω! και πνευστιώσα, ροδολέα, ευχα-
ρις έστηρίχθη εις τον βραχιώνα του νεαρού συνοδοῦ της, κα-
τέρυθρος εκ του άγώνος όν κατέβαλλεν, ένα σύρει τα έκά-
στοτε βυθίζόμενα στην άμμουδιά μπουτινάκια της· πλην βα-
δίξει ακόμη και ο μικρός γοητευτικός της γέλως χάνεται
εισδύων εις τα βάθη της κυμαινομένης άκτής...

Ιστορία συνήθης, δύο ευτυχεῖς θνητοί· δύο νέοι έρασταί
πειρώμενοι να κρύψουν από τους ανθρώπους το δάκρυ του
έρωτος των ή την ήσραν, την μυστηριώδη εκείνην άκτίνα την
πλανωμένην εις τα ήμινεκρωμένα εκ του πόθου όμματά των.
Εικών στερεοτύπως προβαλλομένη, πλην και πάντοτε προ-
καλοῦσα πόνον πικρόν εις την βαρύθυμον ψυχὴν του άπέλ-
πιδος έρωτύλου, όστις πλανάται εις τοπεία έρημικά ή ανά-
μνησιν τερψίθυμον, ήδεϊαν και εις αυτά έτι τα άποπαγέντα
εκ του χρόνου στήθη και του μάλλον δυστρόπου γέροντος.
Συμβάν άπλούστατον. Ήσαν γείτονες. Οι σκοτεινότεροι άδου
όφθαλμοί της υπέσχοντο Παράδεισον εις τον ώραιον άμέρι-
μον νεανίαν. Τα έρυθρώδη χείλη της τα κρύπτοντα άδόντας
μικρούς καταλεύκου, έπρόδιδον φίλημα πυρώδες, ή δε
τρομώδης άρμονική της φωνή, το φανταστικόν εκείνο άσμα
των νυκτερινών μαγισσών της λίμνης ή του πόντου. Ήγα-
πήθησαν, και νυν εκεί εις την παραλίαν την ότε μὲν ύφουμέ-
νην βραχίωδη, άπότομον, άπειλητικήν, γογγύζουσαν υπό τα
ραπίσματα των κυμάτων, ότε δε λειοτέραν τάπητος περικοῦ
περιβάλλουσιν άλλήλους, ριγίλο: υπό την έπαφήν της σαρ-
κός των, με πνοήν ταχέϊαν, εκλίπουςαν, διακεκομμένην, με
στήθη, συνθλιβόμενα, έξογκούμενα υπό μυχίου παλμού έρη-
γνημένου ένίστε εις παρατεταμένον βαθύν στόναχον. Με χεί-
ρας συνεσφιγμένκς με χείλη εκμυζώντα άλλα άλλα έμμανώς,
μέτωπον πρὸς μέτωπον, στήθος πρὸς στήθος συνθλιβόμενοι
έπί μάλλον, ως δια να άπομακρύνωσιν την βέβηλον χείρα ήτις
έμελλε να τους χωρίση, μένον πάντοτε συνεννούμενοι εις φί-
λημα αϊώνιον, διακοπτόμενον μόνον από τους όρκους εκείνου,
από διαβεβαιώσεις συνοδευόμενας υπό δακρύων έρωτος, μάλλον
άτέρμονος του πόντου όστις άπλούται πρὸ αυτών μυστηριώ-
δης ήρέμα παραπονούμενος.

Και παρήρχοντο ούτως αι ήμέραι, αι άλησμόνητοι εκείναι
στιγμαί, οι μήνες τα. . . όμοιο έμελλον να ψευσθώ! δὲν
συνεπληρούτο έτος και εκείνος έλκυόμενος υπό όγκώδους χαρ-
ποφυλακίου και των άφθόνων στηθών νέας θυγατέρας όψι-
πλούτου έρρίπτετο εις τον νέον έρωτα χωρίς καμμίαν τύψιν χω-
ρίς ούδόλωγ να μέμφηται έαυτόν και το κύμα εις το όποϊον
άφίνετο ένα τον σύρει μακράν του τόπου εκείνου, αυτό τουτο το
κύμα του παρελθόντος δὲν έδέχετο καν το δάκρυ της με-
ταμελείας του. Και ή γελόεσσα εκείνη άκτή ή άπλουμένη μα-
κρόθεν εκ του πλούτου του ως νεφέλη σκιερά, ή άκτή εκείνη
εις ήν ο δυστυχής διήλθε τας ευδαιμονεστέρκς του βίου στιγ-
μάς, σβέννυται βραδέως χωρίς καν να την άτενίση. Αύτη δε...
γελῶ ακόμη πλην βλέμμα όξύ ήθελεν εύρει εις τα ώχραν-
θέντα χείλη της κόρης μειδίμα βεβιασμένον· γέλωτα πρόσ-
καιρον ή έπιτετηθευμένο καγχασμόν έρωτικόν μάλλον όν τη
ύπαγορεύει ή τρωθείσα φιλαυτία της.

Η

Κι' αυτή κοπέλλα της ακρογιαλιάς. Μικρούλα, πεταχτή,
έλκυστική, με φωνή που σου ρίχνει ρίγος ήδονικό στας φλέ-
σας, γελαστή πάντα, καλοπλασμένη, ευμορφη. Τον άπάντησε
στας ώραίους περπάτους της πόλεως της, τον έβλεπα να συ-
χνοπερνῶ από το σπίτι της, τα άγνά και τρυφερά χειλάκια
της ήθελον να νοιώσουν την γλύκα ενός φιλιού και...
τον άγάπησε. Ήτανε μικρή πολύ μικρή, ή άρελής κόρη· έν
ήλικία που ο έρωσ είναι μάλλον περιέργεια. Ήτεινε τα άδο-
λα γαλανά της ματάκια θαμβώθηκε άπ' τη λάμψη των—κακή
μόιρα στενών γαλονιών του διαδόχου του Μιαούλη άδιάφορον
αυτή άγαπούσε και το δυστυχισμένο κορίτσι έμελλε να χύση
πικρά δάκρυα. Στοργή κακώς έννοουμένη, κρυπτομένη υπό

παγερόν και άυστηρόν ήθος του πατρός της της έρριχνε στην
άγκαλιά της ένα κτήνος (άγνοῶ τον άνδρα έν τούτοις είμαι
βέβαιος ότι θα με άτενίση εύγνωμόνως δια την λέξιν μου αυ-
τήν) για να περάση τα πειδ χαρούμενα νεανικά της χρόνια,
γιατι έχει παραδες, και πικραίνεται μ' όλη την έπιπολαιό-
τητά του το καυμένο το κορίτσι και κλαίει και κλαίει σαν
δὲν έχει κανένα να γελῶ. Τι πατέρας θεέ μου! Παράξενα
πράγματα.

ΦΕΥΤΟΖΩΓΡΑΦΟΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Τη θυγατέρα της την καταρξεται
μια μάννα που θάψαε δεκα παιδια.

Η κόρη τίποτα δε συλλογεται
γιατι δεν ξμαθε τη συμφορα.

Μ' απ' τη κατάρα της κ' ή γη νικείται
κ' ένα παιδάκι της με μιὰς ξερονῶ,

Στην αδελφουλά του τρέχει, πετρεται,
μ' αυτη 'στη μάννα του 'πισω γυρνῶ

— Έμαθες κόρη μου, τη συμφορα μου ;

Πες μου ποιός σ' έφερε 'στην άγκαλιά μου ;

— Έν απ' τα δέλφια μου τ' αγαπημένα !

— Έν απ' τα δέλφια σου τα πεθαμμένα ;

Η κόρη, πέρδικα 'πηρε τα πλάγια

κ' ή μάννα 'γινηκε μια κουκουβάγια.

ΧΡ. ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Έπέστρεφε σύννου και με βραδέα βήματα· ή μακρά
λευκή λεωφόρος ή θελκτικής κομψότητος με τας περικα-
λεις οικοδομάς της, με τα πλατέα και εις διπλην γραμ-
μήν δενδροφυτέυτα πεζοδρόμιά της, την όποιαν άλλοτε
κατά πασαν έσπέραν ήρέσκετο να διασχίση από του ενός
ως το έτερον άκρον φιλομειδής και ραμβός, τῷ έφαινετο
άτελεύτητος σήμερα· και προύχρρει προύχρρει πάντοτε
άπαρεγκλίτως βαίνων επί της αυτης γραμμής, στριμωγ-
μένος σχεδόν επί του τοίχου των οικιών του άριστερου πε-
ζοδρομίου, έπιβραδύνων τώρα το βήμα επί μάλλον, και
μετά μίαν στιγμήν αϊφνης έπιταχύνων αυτό μετά νευρι-
κοῦ παροξυσμού, δια να μεταπέση πάλιν μετ' όλίγα βή-
ματα εις την αυτην βραδύτητα, έχων διαρκώς προσηλω-
μένους τους όφθαλμούς επί της γης κάτω, ως να ανεζή-
τει επ' αυτης κάτι πολύτιμον το όποϊον άπώλεσε, το όποι-
ον δὲν ήδυνάτο να εύρη, ούτε εις τον άρρήτου γλυκύτητος
ούρανόν της δειλής εκείνη, ούτε εις τους άπαλους κόλπους
άτμοσφαιρας χλιδώσης εις άρώματα και μεθυστικας άνα-
θυμιάσεις, ούτε εις τον φαιδρόν βόμβον, τον όποϊον άπε-
τέλουν έν συνειρμῷ μελωδικῷ συνονούμενα εις έν σημειον
γέλωτος τερπνοί, και ήδυπαθείς λόγοι, και γυναικείων έ-
σθήτων ο γαργαλιστικός θροῦς, όλη ή εκδήλωσις ζωής
σφριγώδους, ευθύμου, έορταζούσης τον Μάϊόν της. Ή κι-
νησις εκείνης ή εκφρασις τόσης χαρῆς, — τα ζεύγη αυτά
τα ήδυπαθώς συνωθούμενα, οι μετά πόθου περιτυσόμενοι
άλλήλους βραχιόνες, οι όφθαλμοί οι ήδονικώς συστρεφόμε-
νοι έντός των κογχών, ένα άνταλλάξωσι έν βλέμμα των

έκλυτου πόθου, οι άνα παν βήμα του πληττοντες τας
άκοάς του λόγου άβρας αισθηματικότητος, οι εκχυνόμενοι
εις τόνους μουσικής γλυκυτάτης, οι κρινόλευκοι δάκτυλοι
οι νευρικώς συσπόμενοι, έξωτερική εκδήλωσις των ταρασ-
σόντων την ψυχὴν αισθημάτων, και συσφιγγοντες μετά
περισσής δυνάμεως την βάσιν περικαλλούς άνοδόμενης ή
άποφυλλίζοντες μετά προσποιητής άφελείας, εις την υπο-
λανθάνει ταραχή νευρική τα πέταλα των ρόδων, άτινα
παρασύρουσα μικρόν κατά μικρόν ή αυρα του λυκαυγους
να άποθέτει μετά καλλιτεχνικής άταξίας επί των πεζο-
δρομίων, σχηματίζουσα μυριόχρουν και φανταστικής χά-
ριτος έπίστρωμα, όλα αυτά ένόμιζες, ότι τον έβασάνιζον,
ότι τον έπλήγωνον.

Κ' έξηκολούθει έξηκολούθει μετά θερμης πυρέσσοντος το
άτακτόν του βαδίσμα, παραπαίων και κλονιζόμενος, αισθα-
νόμενος μικρόν κατά μικρόν άμαυρούμενον το όμμα του, ένα
άκατανόητον θυμόν πληρούντα το στήθος του, ένα αισθημα
άλλοκότου μίσους κατά των εύτυχών εκείνων έορταστῶν,
μίαν δόνησιν ζηλοτυπίας πρὸς τα άλλεπαλλήλως πρὸ αυ-
του διερχόμενα ζεύγη τα μειδιώντα, τα χαίροντα, τα
φαινόμενα ευτυχή. Ένῷ αυτός ήτο μόνος! χωρίς να αι-
σθάνηται πλησίον του την έλαφράν πτησιν μιᾶς γυναικός,
χωρίς να του καιητάς παρειάστου ή άναπνοή ή εκφεύγουσα
από δύο κοραλλίνων χειλέων, χωρίς να έννοση γλυκύ έντός
των φλεβῶν του αιμοδιάζον το αίμα υπό το βλέμμα δύο
θελκτικῶν όφθαλμῶν, χωρίς να τον αισθάνηται έλαφρυνό-
μενον τον βραχιώνα του υπό το βάρος μιᾶς έρωμένης· αυ-
τός ο άνθρωπος ο πλήρης πυρός άγίου, ο μελωδῶν ως στί-
χουςωραίους τας γλυκύτητας της ανθρωπίνης ζωής, ο δυνά-
μενος να αισθάνηται, ο άξιος να αγαπάται να λατρεύη-
ται! Αφ' ής πρὸ τεσσάρων έτών είδε τον παιδικόν του
έρωτα θραύσαντα την χαρίεσσαν κεφαλήν επί του μαρμά-
ρου, όπερ εκάλυψε δια παντός το αερῶδες σώμα της παι-
δικής του φίλης, από της εποχής εκείνης ή λυρα του
κλαίουσα άείποτε την άποχομένην έμπνευσίν της περιωρί-
στη μόνον να εκσπῶ από καιρού εις καιρόν εις θρηνώδες
άσμα τον εκλιπόντα έρωτα· ή καρδια του ποιητου άναζη-
τούσα το ένδαλμα των παιδικῶν της χρόνων, έλθισμόνει
έαυτην και έφρόνει, ότι ή κυπαρίσσος ενός μνήματος ή-
κουσε τον τελευταϊον άνήσυχον παλμόν της! φεῦ πόσον
ήπατάτο! μέσον του κόσμου εκείνου ήσθάνθη έαυτην ζω-
σαν και αισθανθείσα τουτο έφριξε δια την μόνωσιν της·
και ήκουσεν παραδόξως το στήθος του τυπτόμενον εκ νέου
ζωηρῶς υπό σφύρας ακάμπτου και την αερώδη σκιάν της
θανούσης ζητούσαν να έξέλθη πιεζομένην υπό της ανάγκης
να παραχωρήση την θεοιν της ως άλλο δν ζῶν, ένσαρκον,
ύπάρχον, αληθές· ή καρδια του έπόθει έρωτα, το βλέμμα
του μιᾶ γυναίκα την όποιαν να συναρπάση και με της
όποιας την μορφήν να πληρώση το κενόν στήθος του.

Κι' έβαινε έβαινε πάντοτε κεκυφώς, σύννου, ένατενί-
ζων διαρκώς πρὸς την γην· το θολόν του βλέμμα έξέφραζε
όλην την ζαλην, ήτις τον κατείχε, όλην την ζηλοτυπιαν,
ήτις τον έσπάρρασεν· αϊφνης ήσθάνθη πλησίον του πολυ
πλησίον του να διέλθη έν ζεύγος έρωτικούς εναλάσσον λό-
γους· ήσθάνθη να του σχίση την καρδια έν βέλος οξύ πό-
νου άπεριγράφτου και άνήγειρε το βλέμμα, έν φ' έξωγρα-
φειτο όλον το άλγος του, δι' οῦ έξήτει όλίγην συμπάθειαν,
όλίγον οίκτον και άπήνησε — ω της μοναδικής, της ά-
νεπίστου ευτυχίας! — έν μειδίμα γλαφυρόν άπειθυνό-
μενον πρὸς αυτόν από χείλη γυναικός ήτις διήλθε έμπρο-
σθεν του έλαφρά ως χρυσάλλις. Ζωηρά και ευχαρις ως οι
ήχοι ενός scherzo του Μένδελσον, κομψή και ευσταλής,
άφίνουσα να διαφαινεται υπό το λευκόν έαρινόν της έν-
όμμα το ευγραμμον άρχαϊου άγάλματος· έσκιρτησε ζωη-

ρῶς ή καρδια του και εις το βλέμμα του ανέλαμψε φῶς·
έτάχυνε το βήμα· εις το βλέμμα του ή προπορευομένη γυνή
έφαινετο οσει εις άγγελος, οσει λευκή όπτασία, των ου-
ρανῶν άπόστολος παραμυθός του άλγους του και ή φαν-
τασία του την έρραϊνε με τα πλούσια άνθη της και ή
ψυχή του υπερεκχειλίζουσα τον έπλήρου δλόκληρον και
τα χείλη του έψέλλιζον πρὸς το άγνωστον εκείνο όν μίαν
ευχαριστιαν μυστικήν.

Έκείνη έπροχρρει πάντοτε κατερχόμενη την λεωφό-
ρον Πατησίων και αυτός την ήκολούθει πετᾶ, μαγευμένος,
έξαλλος· του έφαινετο, ότι τα ανθρώπινα κύματα, τα
όποια έπλημμύρουν την έορταζούσαν Αθηναϊκήν δδόν υπε-
χρρουν εκ σεβασμού και άφινον διάδον, δι' ή: να διέλθη
άκώλυτος, άνενόχλητος ή έπιγεια εκείνη θεότης. Και ήτο
υπερήφανος, πολυ υπερήφανος· παρετήρει περιφρονητικῶς
τον κόσμον όλον και το βαδίσμα του κατέστη κῆπως άλα-
ζονικόν· αϊφνης εκείνη εκάμψε την γωνίαν του α Αθηναίου
θεατρου και εισήλθε εις τον παράπλευρον εύρειαν δδόν· έν
βλέμμα της ριφθέν πρὸς αυτόν κατά την καμπήν της δδου
τόν ένεθάρρυνε να την ακολουθήση και του έπλήρωσε την
καρδιαν ένθουσιώδους χαρῆς· την ήκολούθησε· αυτη βαινει,
βαινει πάντοτε, ταχεία, ζωηρά και εκείνος πετᾶ όπισθεν
της· αϊφνης σταματᾶ οσει άπόπληκτος· το αϊθέριον εκείνο
πλάσμα ίσταται έμπροσθεν μιᾶς θύρας. . . κρούει αυτην·
ή θύρα ανοίγεται και εισέρχεται.

Κρύος ιδρώς περιλουει τον δυστυχῆ. . . προχρρει όλίγα
βήματα· νομίζει ότι εκλίπει. ότι άποθνήσκει· ή λευκή
όπτασία του είχεν εισέλθει εις οίκον κοινῶν γυναικῶν.

Έρχεται έμπροσθεν της θύρας εκείνης· ίσταται επ' ο-
λίγας στιγμάς συνταρασόμενος υπό νευρικοῦ ρίγους· επί
του προσώπου του έξωγραφειτο καλῶς ή έσωτερική του
πάλη· ήθελε να φύγη, ήθελε να μείνη.

Έπήλθε στιγμή καθ' ήν ήσθάνθη τον έαυτόν του λι-
ποθυμούντα, άλλ' αϊφνης, ως εάν έλαβε μίαν άπόφασιν,
άνήγειρε τους όφθαλμούς έρυθρούς και προύχρρησε με βήμα
ευθύ πρὸς την θύραν και έλαβε με στερεάν χείρα το ρόπτρον.

Μετ' όλίγας στιγμάς άνήρχετο έσπευσμένως· την κλι-
μακα.

ΟΛΥΜΠΟΣ ΚΕΡΚΗΣ

Α. ΖΟΛΑ

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΝΥΚΤΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια—άριθ. 16)

Έσπέραν τινᾶ του φθινοπώρου, καθ' ήν ο ουρανός ήτο
φαιόχρους και ή άτμόσφαιρα γλυκεία, το παραθύρον κρο-
τήσαν φρικῶδως, διέσεισεν έν άλμασιν τον Ιούλιον και
δάκρυα άκούσια έρρευσαν των όφθαλμῶν του, άπέναντι
του πενθίμου μεγάρου, του άμυδρῶς διαγραφόμενου έν τη
σκοτία του λυκόφωτος.

Την πρωϊαν εκείνην είχε βρέξη και αι καστανεία άπο-
φιλωμένα άνέδιδον νεκρικήν όσμήν. Ο Ιούλιος άνέμενε
όπως ανοιχθῆ και αυθις, ως συνήθως, το παραθύρον, όπερ
όντως μετ' όλίγον ανοίγεται, έπίσης βιαιώς ως είχε κλει-
σθη και εις το διανοιχθέν κενόν ένεφανίσθη ή Θηρεσία,
ώχρά πελιόνη, την κόμην πίπτουσαν επί του τραχήλου.
Ήσταται ευθυτενης πρὸ του παραθύρου, ραδινη, λευκή·
θέτει και τους δεκα άβρούς δακτύλους επί των κατερύθρων
χειλέων και, δια των δύο χειρῶν, άποστέλλει φίλημα τῷ
Ιουλίω.

Απολωλώς, κλυδωνιζόμενος, τρέμων, συμπύσσει τας
χείρας επί του στήθους, οίονει διερωτῶν έν το φίλημα

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

Δρομολόγιον ἀπὸ 4 Μαΐου 1898

Καθ' ἑκάστην

ΓΡΑΜΜΗ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ		ΕΚ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ	
Π. Μ.	5.20	Π. Μ.	6.10
	7.—	κατ' εὐθείαν	8.10
	9.—		10.40
	11.30		
M.M.	3.—	M. M.	2.10
	4.—		4.10
	5.—		6.10
	7.—		7.10
	9.—		8.10
			10.10

Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς προστίθενται

10.30 Π.Μ.	11.40 Π.Μ.
6.— Μ.Μ.	5 — Μ.Μ.
8.— Μ.Μ.	9.10 Μ.Μ.

ΓΡΑΜΜΗ ΛΑΥΡΙΟΥ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ		ΕΚ ΛΑΥΡΙΟΥ	
8.45 Π.Μ.	7.10 Π.Μ.		
3.50 Μ.Μ.	4.15 Μ.Μ.		

Κατὰ Τρίτην Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκπτώσις εἰσιτηρίων Ἀθηνῶν—Κηφισσ. καὶ τανάπαλιν

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΪ·ΑΣ

Ἑβδομαδιαῖα τακτ. ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς

ΔΕΥΤΕΡΑΝ 8 π. μ. διὰ Γυθειον, Κκλάμας, Κατάκωλον, Πάτρας, Κέρκυραν καὶ Τεργέστην.

ΔΕΥΤΕΡΑΝ 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλαντὴν Αἰδηψόν, Στυλῖδα, Ὠραιούς, καὶ Βῶλον.

ΤΕΤΑΡΤΗΝ 8 μ. μ. διὰ Σύρον, Σίφνον, Μῆλον καὶ λιμένας Κρήτης.

ΤΕΤΑΡΤΗΝ 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Αἰδηψόν, Στυλῖδα.

ΠΕΠΤΗΝ 9 π. μ. κατὰ 15)μερίαν διὰ Χίον καὶ Σμύρνην Μαΐου 7, 21, Ἰουνίου 4, 18.

ΠΕΜΠΤΗΝ 9 π. μ. κατὰ 15)μερίαν διὰ Χίον, Σμύρνην, Μιτυλήνην, Δαρδανέλλια, Κων)πολιν, Ἄμισόν, Κερασσοῦντα, καὶ Τραπεζοῦντα, ἤτοι Μαΐου 14, 28, Ἰουνίου 11, 25

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ 12 μ. μ. (διὰ τῆς Διῶρυγος) διὰ Πάτρας, Μεσολόγγιον, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν, Λευκάδα, Πρέβεζα, Σαλαῶραν, Κόπραιναν, Καρθασαρᾶν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ 7 μ. μ. διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Στυλῖδα, Αἰδηψόν, Ὠραιούς καὶ Βῶλον.

Ἄναχωρήσεις ἐκ Πατρῶν

ΤΕΤΑΡΤΗΝ 8 μ. μ. (κατ' εὐθείαν) διὰ Κέρκυραν καὶ Τεργέστην

Τὰ κατωτέρω νεώτατα εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα, πωλοῦνται, ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ἐκδότης ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ (ἐναντι Μητροπόλεως — Ἀθήνας), ἀποστέλλονται δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, ἅμα τῇ ληψεὶ τοῦ ἀντιτίμου:

Τὸ Τορπιλλοδόλον, ναυτικὸν ἔργον τοῦ γλυκυτάτου Γάλλου μυθιστοριογράφου Πέτρου Μάελ, μετ' ἐξαισίας ὀλοσελίδους εὐρωπαϊκὰς εἰκόνας φρ. 2.—

Ἡ Κυρία μετὰ τὰ Μαργαριτάρια, τὸ ἐκλεκτότερον μυθιστόρημα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετὰ 20 εἰκόνων. — Ἡ Κυανὴ Θάλασσα, ὡραῖον ἔργον τοῦ Πέτρου Μάελ, καὶ 20 διηγήματα ἐκλελεγμένα μεταξὺ πολλῶν φρ. 3.—

Κοινωνικὸς Πόλεμος, αἱ (Τρεμὲρ) μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, μετὰ 20 εἰκόνων ὀλοσελίδων εὐρωπαϊκῶν φρ. 3.—

Ἡ Ἐρωμένη τοῦ Βασιλέως, ἱστορικὴ μυθιστορία (ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ') μετὰ 40 καλλιτεχνικῶν ὀλοσελίδων εἰκόνων εὐρωπ. φρ. 5.—

Πικουίλλος Ἀλλιαγας, τὸ ὡραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Εὐγενίου Σκριβ μετὰ παραστατικῶν εἰκόνων λαμπρῶν κατὰ μετάρρασιν τοῦ μακαρίτου Νικολάου Δραγοῦμη. φρ. 7.—

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμμαὶ Ἀθηνῶν Π.Ν. Φαλήρου καὶ Ν. Φαλ. Πειραιῶς

Δρομολόγιον ἰσχύον διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον Ἀπο τῆς 29 Σεβρίου 1897

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον Ἀκαδημία	Ἐκ Φαλήρου εἰς Πειραιᾶ	Ἐκ Πειραιῶς εἰς Φάληρον Πλατεῖα Δημαρχίας	Ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας
Π.Μ.	Π.Μ.	Π.Μ.	Π.Μ.
6.—	6.—	—	—
6.40	6.20	6.20	6.40
7.20	7.20	7.—	7.20
8.—	8.—	7.40	8.—
8.40	8.40	8.20	8.40
9.20	9.20	9.—	9.20
10.—	10.—	9.40	10.—
10.40	10.40	10.20	10.40
11.20	11.20	11.—	11.20
12.05	12.—	11.40	12.—
M.M.	M.M.	M.M.	M.M.
12.40	12.40	12.20	12.40
1.20	1.20	1.—	1.20
2.—	2.—	1.40	2.—
2.40	2.40	2.20	2.40
3.20	3.20	3.—	3.20
4.—	4.—	3.40	4.—
4.40	4.40	4.20	4.40
5.20	5.20	5.—	5.—
6.—	6.—	5.40	5.20
6.40	6.40	6.20	6.—
7.20	7.20	7.—	6.40
8.—	8.—	7.40	7.30
	8.40	8.20	8.—
			8.40

Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος

M.M.	M.M.	M.M.	M.M.
12.05	12.—	12.20	12.—
12.40	12.40	1.—	12.40
1.10	1.25	1.40	1.30
1.40	1.55	2.10	2.—
2.10	2.25	2.40	2.30
2.40	2.55	3.10	3.—
3.10	3.25	3.40	3.20
3.40	3.55	4.10	4.—
4.10	4.25	4.40	4.30
4.40	4.55	5.10	5.—
5.10	5.25	5.40	5.30
5.40	5.55	6.10	6.—
6.10	6.25	6.40	6.30
6.40	6.55	7.10	7.—
7.10	7.25	7.40	7.30
7.40	7.55	8.10	8.—
8.10	8.25	8.40	8.30
—	8.55	9.10	9.—

Ἐκ Καλλιθέας εἰς Ἀθήνας π. μ. 5.35. 6.15 Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Καλλιθέαν μ. μ. 8.40.20 Ἐκ Πειραιῶς εἰς Φάληρον 9. μ. μ.

ΣΗΜ. Ἡ πώλησις τῶν εἰσιτηρίων γίνεται εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Πειραιῶς πλησίον τῆς Δημαρχίας, ἐν Ν. Φαλήρῳ παρὰ τῷ σταθμῷ, ἐν Ἀθήναις δὲ παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ, στάσει Ὀρρανίδου καὶ σταθμῷ Μακρυγιάννη.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪ·Α

Π. ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ

Ἐκάστην Πέμπτην Μεσημβρίαν διὰ Χανία, Ρέθυμνον Ἡράκλειον καὶ Ἀλεξάνδρειαν, Κύπρον κλπ. Ἐκαστον Σάββατον μεσημβρίαν διὰ Χίον, Σμύρνην, Κων)πολιν, Βραΐταν, Ὀδησσὸν καὶ δι' ὅλας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Μεγάλη ἐκπτώσις Ναύλων